

Č. 1716.

Předpisu Šu 270 čís. 5 tr. ř. jest vyhověno také tehdy, zjišťuje-li rozsudek skutečnosti, ve kterých má rozsudkový výrok oporu tak nepochybnou, že není nezbytně zapotřebí, vyslovovati se zvláště o tom, ze kterých okolností vyvozuje soud skutkové zjištění, tvořící věcný podklad výroku.

K pojmu úmyslu (§ 1 tr. zák.) nevyžaduje se zralá rozvaha.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1924, Zm II 281/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 9. dubna 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle §§ů 152, 155 a) tr. zák., zločinem veřejného násilí podle Šu 81 tr. zák. a přestupky §§ů 312 a 411 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5, 9 b) Šu 281 tr. ř. S hlediska důvodu zmatku čís. 5 vytýká, že rozsudek pro svůj výrok, dle něhož stěžovatel jednal proti Janu P-ovi a proti Marii T-ové v úmyslu nepřátelském, neuvádí vůbec důvodů, poněvadž prý se nevysslovuje o tom, ze kterých skutečností odvozuje stěžovatelův úmysl, směřující ku provedení činu. Vycházejíc z názoru, že k pojmu úmyslu važaduje se dle Šu 1. tr. zák. zralá rozvaha, a připomínajíc, že výtku důvodu zmatku čís. 5 souvisí těsně s námitkou, kterou uplatňuje v zá-pětí důvod zmatečnosti čís. 9 b) Šu 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá, že tu není důvodu, z něhož by přičitatelnost činů stěžovatelových byla podle Šu 2 písm. c) tr. zák. vyloučena. Dovolávajíc se domnělé stěžova-telovy obhajoby, dle níž prý provedl čin nejen v úplném opilství, nýbrž také ve velikém vzteku, který ho popadl, když ho Antonín V. udeřil sklenicí po hlavě a způsobil mu tím silně krvácející ránu, zmateční stížnost míní, že bylo povinností nalézacího soudu, přihlížeti k pomatení smyslů, vyvolanému jednak stěžovatelovou opilostí, jednak oním vzte-kem, a vyšetřiti z povinnosti úřední, zda nevylučovala zuřivost, povstalá z uvedených dvou složek, u stěžovatele vědomí jeho počinu. Zmateční stížnosti nelze ani v tom, ani v onom směru přiznati oprávnění. Bez-důvodnou jest především výtku nedostatku důvodů pro shora uvedený rozsudkový výrok, a to i tehdy, posuzuje-li se bez zřetele na souvislost se současně uplatňovanou námitkou důvodu zmatku čís. 9 b) Šu 281 tr. ř., ve kterou ji uvádí sama zmateční stížnost. Předpisu Šu 270 čís. 5 tr. ř. jest vyhověno způsobem, vylučujícím zmatečnost dle čís. 5 Šu 281 tr. ř., také tehdy, zjišťuje-li rozsudek skutečnosti, ve kterých má rozsudkový výrok oporu tak nepochybnou, že není nezbytně zapotřebí vyslovovati zjištění, tvořící věcný podklad výroku. V tomto případě jest rozsudkový výrok, proti němuž směřuje výtku zmateční stížnosti, opod-statněn skutečnostmi, zjištěnými rozsudkem, že stěžovatel bodl nožem nejen P-a do krku, T-ovou pak do břicha, nýbrž že, napadnův před tím

také Antonína V-a, bodl ho rovněž nožem jednou do krku, jednou do prsou a čtyřikráte do zad, a že konečně poranil úmyslně také Josefa H-la, Atonína S-u a Františka V-ho tím, že je nožem bodl do rukou, pokud se týče do ramene, Josefa K-ho pak tím, že ho asi 4krát nebo 5krát udeřil do obličeje, a že, kleče na V-ovi a drže ho rukou, otvíral si nůž rukou. Tyto skutky stěžovatelovy, z nichž povstalo P-ovi a T-ové sice poranění lehké, ale kvalifikované dle §u 152, 155 a) tr. zák., V-ovi naproti tomu těžké poškození tělesné ve smyslu §u 152 tr. zák., ostatním shora jmenovaným osobám pak lehké poškození tělesné dle §u 411 tr. zák., nedají se vysvětlit jinak, než že stěžovatel je předsevzal v úmyslu zlém, útoky na P-a a T-ovou zejména v úmyslu nepřátelském, zjištěném v rozsudku. Nesprávnosti názoru zmateční stížnosti, že se k pojmu (zlého) úmyslu dle §u 1 tr. zák. vyžaduje zralá rozvaha, nasvědčuje již samo ustanovení tohoto §u, dle něhož se zlý úmysl právě naopak nedává za vinu jen tehdy, když zlo, jež je spojeno se zločinem, bylo před činem neb opomenutím nebo při něm přímo rozváženo a umíněno, dále předpis §u 43 tr. zák., dle něhož zločin je všeobecně tím větší (mimo jiné), čím zralejší je rozvaha a čím úmyslnější příprava, s níž se zločin vykoná. Pojem nepřátelského úmyslu ve smyslu §u 152 tr. zák. odpovídá však právě pojmu úmyslu nepřímého, jak ho podává druhá věta §u 1 tr. zák.

Čís. 1717.

Odnesení zvěře, neznámým pachatelem zastřelené a v lese uschované, jest krádeží, nikoliv zatájením nálezu (§ 201 c) tr. zák.).

K pojmu »krádeže ve společnosti« (§ 174 II a) tr. zák.) nevyžaduje se ani předchozího ani výslovného dorozumění se pachatelů; stačí jejich vědomá součinnost v době činu.

Okolnost, že zloděj byl opatřen zbraní, určuje zločinný ráz činu, za který zodpovídají i zbraní neopatření spolupachatelé zloděje, zbraní opatřeného.

Lze použití kvalifikace §u 176 II a) tr. zák. i když jsou tu podmínky zákona ze dne 31. března 1918, čís. 108 ř. zák., odčinění předchozích odsouzení pro krádež však skutečně provedeno nebylo.

(Rozh. ze dne 1. září 1924, Zm I 165/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 31. ledna 1924, jímž byli obžalovaní Václav P., Josef P., Jan P., Václav C. a Jan K. uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§u 171, 173, 174 I. a) a II. a) tr. zák. a Jan K. též dle §u 176 II. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a), správně i čís. 10 §u 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá především, že, nezjišťuje-li rozsudek, že obžalovaní srnu zastřelili, a, nemohlo-li býti prokázáno, kdo z nich ji